

Sygn. akt IV CZ 88/12

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSA Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko K. K.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 października 2012 r.,

zażalenia pozwanego

na postanowienie o kosztach procesu zawarte w punkcie drugim wyroku

Sądu Apelacyjnego

z dnia 30 marca 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny, rozstrzygając w wyroku z dnia 30 marca 2012 r. o kosztach procesu za drugą instancję, zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.000 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję i odstąpił od obciążenia powódki tymi kosztami w pozostałym zakresie.

W zażaleniu na to rozstrzygnięcie pozwany domagał się jego zmiany, zarzucając naruszenie art. 102 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego jest bezzasadne.

W myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Wyjątek od tej reguły przewidziany został w art. 102 k.p.c., zgodnie z którym, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami (zasada słuszności).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ustalenie, czy w sprawie zachodzi "wypadek szczególnie uzasadniony", zależy od swobodnej oceny sądu, przy czym wskazuje się, że ocena wystąpienia takiego przypadku dokonywana jest z uwzględnieniem okoliczności konkretnego przypadku (zob. m.in. wyroki: z dnia 19 maja 2006 r., III CK 221/05, niepubl.; z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 192/09, niepubl. i z dnia 27 maja 2010 r., II PK 359/09, niepubl. oraz postanowienia: z dnia 13 grudnia 2007 r., I CZ 110/07, niepubl.; z dnia 27 stycznia 2010 r., II CZ 88/09, niepubl., z dnia 11 lutego 2010 r., I CZ 112/09, niepubl. I z dnia 16 lutego 1981 r., IV PZ 11/81, niepubl.).

Ingerencja w to uprawnienie, w ramach rozpoznawania środka zaskarżenia od rozstrzygnięcia o kosztach procesu, może być usprawiedliwiona jedynie w razie stwierdzenia, że dokonana w zaskarżonym postanowieniu ocena jest dowolna, oczywiście pozbawiona uzasadnionych podstaw (por. postanowienie SN z dnia 15 czerwca 2011 r., V CZ 23/11, niepubl.).

Odnosząc powyższe zapatrywanie do sprawy niniejszej, nie można zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, że dokonana przez Sąd Apelacyjny ocena w kwestii wystąpienia szczególnie uzasadnionego wypadku jest dowolna i oczywiście pozbawiona uzasadnionych podstaw. Okoliczności, na które wskazał Sąd Apelacyjny (naganne postępowanie pozwanego wobec powódki wywołujące u niej przeświadczenie o potrzebie wytoczenia powództwa) usprawiedliwiały zastosowanie art. 102 k.p.c. przy orzekaniu o kosztach procesu zarówno za pierwszą, jak i drugą instancję.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono zgodnie z art. 98 i art. 99 oraz art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 oraz § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).